

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Janem Peroutkou ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený dne X
státní příslušník Ukrajiny
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Zdeňkem Koschinem
sídlem Štefánikova 75/48, Praha 5

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

za účasti: 1) **M. K.**, narozená dne X
státní příslušnice Ukrajiny

2) **M. V. K.**, narozená dne X
státní příslušnice České republiky
obě bytem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 5. 2024, č. j. OAM-1096-24/ZR-2024,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah správního spisu

1. Žalobce pobýval v České republice na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 21. 2. 2014 na dobu neurčitou. Dne 25. 1. 2024 žalovaný zahájil z moci úřední řízení o zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu, neboť žalobce byl ve víc než 3

případech pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, přičemž od posledního pravomocného odsouzení neuběhla doba delší než 1 rok.

2. V opisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 25. 1. 2024 měl žalobce 7 záznamů, část z nich však byla zahlazena. Ve výpisu z evidence Rejstříku trestů fyzických osob tak jsou evidovány 4 záznamy.
3. Do správního spisu žalovaný založil 5 rozhodnutí trestních soudů:
4. Trestním příkazem Okresního soudu Praha-východ ze dne 31. 8. 2015 (právní moc dne 10. 11. 2015), č. j. 1 T 131/2015-37, byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů – přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, a přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Byl mu uložen úhrnný trest obecně prospěšných prací ve výměře 300 hodin, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 5 let a peněžitý trest v celkové výměře 30 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání 6 měsíců. Byl též povinen podle svých sil nahradit škodu, kterou způsobil. Žalobce se přečinů dopustil tím, že ačkoliv mu byl předchozím pravomocným trestním příkazem ze dne 22. 10. 2014, č. j. 1 T 218/2014-24, uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 let, tak dne 18. 7. 2015 řídil osobní motorové vozidlo, přestože byl po předchozím požití alkoholických nápojů zcela nezpůsobilý k řízení motorových vozidel (na základě dechových zkoušek u něj byla zjištěna hodnota 1,63 g/kg alkoholu v krvi, následně hodnota 1,83 g/kg alkoholu v krvi a poté 1,86 g/kg alkoholu v krvi).
5. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 16. 8. 2019 (právní moc dne 6. 9. 2019), č. j. 2 T 112/2019-38, byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu – přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, k peněžitému trestu v celkové výměře 12 000 Kč. Jako náhradní trest mu byl stanoven trest odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Žalobce se přečinu dopustil tím, že dne 8. 6. 2019 řídil osobní motorové vozidlo, s vědomím toho, že mu byl pravomocným trestním příkazem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel v trvání 36 měsíců s počátkem výkonu trestu 19. 11. 2016.
6. Rozsudkem Okresního soudu Praha-východ ze dne 16. 3. 2023 (téhož dne v právní moci), sp. zn. 37 T 139/2022, byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslných trestných činů – přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Soud mu uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, který byl podmíněně odložen na zkušební dobu 18 měsíců, dále peněžitý trest o celkové výměře 10 000 Kč, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 20 měsíců a trest propadnutí věci (plynové pistole). Žalobce byl též povinen nahradit majetkovou škodu, kterou způsobil poškozenému, a to v částce 6 000 Kč. Přečinů se dopustil tím, že dne 1. 5. 2022 řídil vozidlo poté, co požil větší množství alkoholu a téhož dne mu bylo dechovou zkouškou zjištěno 2,18 promile alkoholu v krvi, přičemž úmyslně najel a narazil do zaparkovaného motocyklu, u kterého stál a kterého se v té době držel první poškozený, kdy motocykl před sebou tlačil přibližně 1 metr, čímž způsobil škodu na motocyklu. Poté z místa odjel pryč a napadl druhého poškozeného nejprve slovně a poté se jej snažil udeřit rukou sevřenou v pěst do obličeje a snažil se na něj namířit plynovou pistolí, kterou vytahoval z kapsy.

7. Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 27. 7. 2023 (právní moc dne 25. 10. 2023), č. j. 3 T 20/2023-35, byl žalobce odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu – přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 měsíců a k trestu zákazu činnosti, spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel v trvání 18 měsíců. Žalobce se přečinu dopustil tím, že dne 18. 6. 2023 řídil motorové vozidlo, přestože věděl, že mu byl pravomocným rozsudkem uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců, tedy od 16. 3. 2023 do 16. 11. 2024.
8. Žalobce dne 1. 2. 2024 v písemném vyjádření požádal žalovaného o zastavení správního řízení. Přiznal, že byl v České republice ve 3 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž od právní moci posledního odsouzení neuplynula doba delší než rok. Výkon trestu odnětí svobody ve věznici ho vedl k sebereflexi, přičemž projevil upřímnou lítost nad tím, co svým jednáním způsobil. Poukázal na to, že způsobil újmu především osobě zúčastněné na řízení 1), která je jeho manželkou a osobě zúčastněné na řízení 2), která je jeho dcerou. Obě žijí na území České republiky. Žalobce je dříve finančně zajišťoval, nicméně v důsledku svého protiprávního jednání ztratil příjmy ze své výdělečné činnosti v oboru stavebnictví. Osoba zúčastněná na řízení 1) má nyní problémy s finančním zajištěním rodiny. Osoba zúčastněná na řízení 2) je občankou České republiky, v roce 2023 maturovala na střední odborné škole v Praze a měla v úmyslu nastoupit na vysokou školu. Tento záměr musela v důsledku žalobcova odsouzení odložit a nechat se zaměstnat. Ráda by však pokračovala ve studiu až ji žalobce bude moci finančně podporovat. Žalobce od narození nevidí na jedno oko, není proto schopen vykonávat vojenskou službu, nicméně bratři osoby zúčastněné na řízení 1) působí v ukrajinské armádě a brání Ukrajinu před ruskou agresí. On sám dříve podporoval Ukrajinu alespoň finančními dary, které financoval prostřednictvím svého podnikání. Nakonec žalobce zdůraznil, že veškerá jeho odsouzení se týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu, k řízení přitom vždy přistoupil za účelem pomoci osobě zúčastněné na řízení 1), která potřebovala odvést. Svým jednáním nikdy nikomu žádnou újmu nezpůsobil.
9. Dne 8. 4. 2024 žalobce v písemném vyjádření doplnil, že jej Krajský soud v Ústí nad Labem na základě výše uvedené argumentace podmíněně propustil z výkonu trestu. Dne 12. 4. 2024 tuto skutečnost doložil usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 3. 2024, č. j. 7 To 100/2024-62, o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Rovněž zopakoval, že zrušení jeho povolení k trvalému pobytu by se negativně dotklo hlavně osob zúčastněných na řízení 1) a 2), které jsou na něm ekonomicky závislé. Žalobce je osobou samostatně výdělečně činnou a nemá žádné závazky u správce daně. Jelikož byl propuštěn z výkonu trestu, je nyní schopen zajišťovat rodinu v plném rozsahu.
10. Součástí správního spisu jsou i výpisy z cizineckého informačního systému, podle nichž osoba zúčastněná na řízení 1) je manželkou žalobce a pobývá v České republice na základě povolení k trvalému pobytu s platností od 21. 2. 2014 na dobu neurčitou, a osoba zúčastněná na řízení 2) je dcerou žalobce a státní příslušnicí České republiky. Dále je ve správním spise založený výpis ze živnostenského rejstříku ze dne 1. 3. 2024, z něhož vyplývá, že žalobce i osoba zúčastněná na řízení 1) oba od roku 2011 disponují platným živnostenským oprávněním s předmětem podnikání výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona.
11. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. i) a podle § 77 odst. 2 písm.

a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a stanovil mu lhůtu 30 dnů pro vycestování z území České republiky.

12. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobce byl na území České republiky ve více než 3 případech pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin. Od posledního pravomocného odsouzení (25. 10. 2023) do zahájení správního řízení (29. 1. 2024) neuplynula doba delší než rok. Podmínky pro zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců byly tudíž splněny. Žalobcova opakovaná odsouzení svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti a o tom, že uložené tresty na něj nemají potřebný výchovný vliv. To zvyšuje pravděpodobnost, že se bude protiprávního jednání dopouštět i v budoucnu. Žalovaný měl též za to, že opakovaným protiprávním jednáním žalobce závažným způsobem narušil veřejný pořádek, čímž naplnil podmínku pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce byl od roku 2012 sedmkrát odsouzen za spáchání trestných činů v oblasti dopravy a pětkrát postižen za dopravní přestupky. Dopustil se tedy závažného a opakovaného ohrožení základních zájmů společnosti.
13. Dobrovolné nastoupení k výkonu trestu nelze považovat za polehčující okolnost. Žalobcovo tvrzení, že veškerá jeho trestná činnost se týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu, čímž pomáhal osobě zúčastněné na řízení 1), není pravdivé. Žalobce byl sice čtyřikrát odsouzen za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, přičemž posledně přes uložený zákaz řízení absolvoval cestu do zahraničí k vyřizování běžných záležitostí. V dalších případech byl nicméně odsouzen za mnohem závažnější trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky. Na závažnosti tohoto jednání přidává naměřené množství alkoholu, které se v žalobcově případě pohybovalo od 1, 83 g/kg do 2, 18 g/kg alkoholu v krvi. Tato skutečnost zvýšila riziko způsobení vážné újmy na životě, zdraví nebo majetku. Žalobce v důsledku opilosti dokonce napadl další osobu. Tyto skutečnosti vypovídají o nedostatečné akceptaci hodnot a pravidel společnosti, které má být trvale pobývajícím cizincem součástí. Podmíněné propuštění žalobce z výkonu trestu neznamena, že u něj nehrozí riziko recidivy. Naopak s ohledem na jeho dosavadní chování nelze vyloučit, že v budoucnu opět nespáchá trestný čin. Navíc od posledního odsouzení uplynula relativně krátká doba. Žalobce byl rovněž odsouzen za trestný čin výtržnictví, neboť v rámci řízení pod vlivem alkoholu úmyslně způsobil škodu na zaparkovaném motocyklu. Tvrzení, že svým jednáním nezpůsobil žádnou újmu, tedy není pravdivé.
14. Pokud jde o dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života, osoba zúčastněná na řízení 1) je od roku 2014 držitelkou povolení k trvalému pobytu na území a od roku 2011 držitelkou platného živnostenského oprávnění, zároveň má volný přístup na trh práce. Osoba zúčastněná na řízení 2) v roce 2023 nabyla státní občanství České republiky, je zletilá, má ukončené středoškolské vzdělání, podle žalobce by ráda nastoupila na vysokou školu, nicméně po dobu žalobcova výkonu trestu pracovala v pojišťovně. Žalovaný nezpochybňoval, že osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) jsou na žalobci do jisté míry ekonomicky závislé, nicméně vzhledem k výše uvedeným skutečnostem není tato závislost absolutní. Upozornil též na skutečnost, že nemovitost, kde rodina bydlí, je ve společném vlastnictví žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1). Případná ztráta příjmů od žalobce by do jisté míry zasáhla chod domácnosti, nelze ji však považovat za nepřekonatelnou překážku. Žalobce netvrdí, že by návrat na Ukrajinu pro něj samotného znamenal zásadní překážku. K osobním poměrům žalobce žalovaný uvedl, že je mu 44 let, je osobou samostatně

výdělečně činnou a v České republice pobývá od roku 2007. Na Ukrajině tedy strávil více než polovinu života, zná rodný jazyk a má osvojeny tamní kulturní návyky. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem. Není přitom ve veřejném zájmu, aby tento status se všemi jeho výhodami zůstal cizinci, který opakovaně porušuje zákony České republiky. Napadené rozhodnutí je přiměřené okolnostem případu. Případný zásah si žalobce způsobil sám protiprávním jednáním, za které byl opakovaně pravomocně odsouzený. Napadené rozhodnutí ruší pouze žalobcovo povolení k trvalému pobytu. Po svém osvědčení (podmíněné tresty odnětí svobody) bude mít žalobce možnost opětovně požádat o nové (nižší) pobytové oprávnění. Mezitím může své rodinné příslušníky navštěvovat v rámci bezvízového styku mezi Ukrajinou a Českou republikou, neboť napadené rozhodnutí není rozhodnutím o vyhoštění. Žalovaný rovněž podotkl, že Česká republika v současnosti nečiní žádné kroky k tomu, aby občany Ukrajiny navracela do země původu. Naopak kvůli probíhajícímu válečnému konfliktu zřizuje mechanismy, které zajišťují setrvání ukrajinských občanů na území bez ohledu a jejich pobytový status.

15. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení napadeného rozhodnutí.

Obsah žaloby a ostatních podáních účastníků

16. Žalobce v *žalobě* namítal, že podle napadeného rozhodnutí se má nacházet ve Věznici Všehrdy, přestože byl již (dne 4. 4. 2024) z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn. Na své propuštění přitom upozorňoval ve vyjádření ze dne 8. 4. 2024 a dále ve vyjádření ze dne 12. 4. 2024 (v nich odkázal na podání žádosti o podmíněné propuštění, zamítnutí jeho žádosti Okresním soudem v Chomutově a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž bylo jeho žádosti vyhověno). Z toho žalobce dovozuje, že se žalovaný neseznámil s obsahem správního spisu a žalobcovými vyjádřeními (námitkami).
17. V souvislosti s podmínkami § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nejdříve uvedl, že nepochybně svoji trestní minulost. Dodal, že žalovanému poskytl informace (vyjádření ze dne 1. 2. 2024, jež v *žalobě* citoval) potřebné k posouzení přiměřenosti napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, ty však žalovaný dostatečně nezohlednil. Žalobce poukazoval na to, že dobrovolně nastoupil do výkonu trestu odnětí svobody a uhradil náklady trestního řízení. Poté, co mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, nedošlo k nařízení jiného trestu odnětí svobody, jež mu byl podmíněně odložen, ale soud mu jen prodloužil zkušební dobu. Jeho odsouzení způsobilo újmu zejména osobám zúčastněným na řízení 1) a 2), neboť ztratily příjem z výdělečné činnosti, kterou vykonával jako osoba samostatně výdělečně činná v oboru stavebnictví. Osoba zúčastněná na řízení 1) má proto problémy se zajištěním výdajů rodiny a osoba zúčastněná na řízení 2) musela začít pracovat. Osoba zúčastněná na řízení 2) je občankou České republiky, v roce 2023 maturovala na střední škole v Praze a měla v úmyslu nastoupit na vysokou školu. S ohledem na výkon trestu žalobce však musela tento záměr odložit. Nyní pracuje v pojišťovně. Ráda by pokračovala ve studiu na vysoké škole, až ji žalobce bude moci finančně podporovat. Žalobce též uvedl, že od narození nevidí na jedno oko, a proto není schopen vykonávat vojenskou službu. Bratři osoby zúčastněné na řízení 1) však působí v ukrajinské armádě a brání svou vlast. Žalobce před nástupem k výkonu trestu podporoval Ukrajinu finančními dary. Prostředky získával ze svého podnikání. Zdůraznil, že jeho odsouzení se vždy týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu, k čemuž přistoupil, aby pomohl osobě zúčastněné na řízení 1), která potřebovala odvézt. Svým jednáním navíc nikdy nezpůsobil žádnou újmu. Podle žalobce se žalovaný poskytnutými

informacemi adekvátně nezabýval a napadené rozhodnutí k otázce přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců obsahuje jen velmi uniformní text. Nereaguje na žalobcem uváděné skutečnosti.

18. Žalovaný *ve vyjádření žalobě* navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Připustil, že v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl místo pobytu žalobce, jedná se však o zjevnou písařskou chybu. Žalobce byl téměř po celou dobu správního řízení ve výkonu trestu a žalovaný tento údaj chybně zkopíroval do napadeného rozhodnutí. Tato zjevná vada však nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť je z ostatních identifikačních údajů zcela zjevné, že se jedná o žalobce. Navíc byl žalobce zastoupen a napadené rozhodnutí tedy bylo správně doručeno jeho zástupci do datové schránky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že bylo vydáno na základě kompletního spisového materiálu. Bylo v něm reagováno na veškeré žalobcem uváděné informace, včetně podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Podmíněné propuštění neznamená, že by nehrozilo riziko recidivy. K námitce nedostatečného zkoumání přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života, žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dodal, že žalobce pouze opakuje svá předchozí vyjádření, se kterými se žalovaný dostatečně vypořádal. Napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené. Nesouhlasí ani s tvrzením, že se jedná o uniformní text. Poukazuje na to, že žalobcova tvrzení ohledně toho, že se odsouzení vždy týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu, že tak učinil za účelem pomoci osobě zúčastněné na řízení 1) a že tím nikomu nezpůsobil žádnou újmu, nejsou pravdivá. Žalobce tímto způsobem bagatelizuje svou trestnou činnost, což u něj vypovídá o nedostatečné sebereflexi.
19. Žalobce v *replíce* upozornil, že se dopustil pouze přečinů, tedy méně závažných trestných činů. Zopakoval, že odsouzení se vždy týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu a nezpůsobil tím žádnou újmu. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s informací, že žalobce nevidí na jedno oko, protože nemohl vykonávat vojenskou službu, ani s tím, že bratři osoby zúčastněné na řízení 1) působí v ukrajinské armádě a žalobce podporuje Ukrajinu finančními dary. Pokud by osoba zúčastněná na řízení 1) zůstala v České republice bez žalobce došlo by k rozvrácení funkčního manželství. Osoba zúčastněná na řízení 2) by se musela rozhodnout, zda opustí Českou republiku, ačkoliv tu chce zůstat a má české občanství, anebo zda tu zůstane bez svých rodičů. Žalobce je s ohledem na všechny jím uváděné skutečnosti přesvědčen, že napadené rozhodnutí není přiměřené ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
20. *Osoba zúčastněná na řízení 1)* potvrdila, že je manželkou žalobce, trvale pobývá na stejné adrese a v České republice má povolený trvalý pobyt. Neví, zda by v případě žalobcova nuceného vycestování vycestovala s ním, aby zachovala manželství, anebo by zůstala v České republice kvůli obavě z války na Ukrajině a také z důvodu starosti o osobu zúčastněnou na řízení 2). Ta má totiž občanství České republiky a chce zde žít, studovat a následně pracovat. Faktickou péči o ní zajišťuje sama, žalobcem je (finančně) podporuje. Sama osoba zúčastněná na řízení 1) je na žalobcově finanční podpoře z větší části závislá. Vycestování žalobce by pro ni představovalo trauma. Potvrdila veškeré skutečnosti uváděné žalobcem, včetně toho, že od narození nevidí na jedno oko, a proto nemohl vykonávat vojenskou službu, podporuje Ukrajinu finančními dary a její bratři působí v ukrajinské armádě.
21. *Osoba zúčastněná na řízení 2)* uvedla a potvrdila tytéž skutečnosti jako osoba zúčastněná na řízení 1). Navíc uvádí, že v roce 2023 maturovala na střední škole v Praze a chce pokračovat

ve studiu na vysoké škole. Ráda by studovala Právnickou fakultu Univerzity Karlovy, to však nemůže bez pomoci žalobce a péče osoby zúčastněné na řízení 1).

Průběh jednání před soudem

22. Žalobce při jednání setrval na svém procesním stanovisku a odkázal na žalobu. Dodal, že je třeba hodnotit i délku jeho pobytu, jeho zdravotní stav a rodinné poměry (jeho manželka a dcera jsou na něm finančně závislé). Došlo by k rozvrácení funkční rodiny. Trestní činností nezpůsobil žádnou újmu a nikoho neohrozil.
23. Žalovaný při jednání uvedl, že žalobce je recidivista (za poslední dva roky byl dvakrát odsouzen). Opakovaně se dopustil trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky, čímž ohrozil účastníky silničního provozu. Žalobce naplnil skutkové podstaty podle § 77 odst. 1 i odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Napadené rozhodnutí je přiměřené. Pokud disponuje biometrickým pasem, může na území České republiky v rámci půl roku pobývat až 3 měsíce.
24. Osoba zúčastněná na řízení 1) při jednání uvedla, že žalobce se některé trestné činnosti dopustil z ospravedlnitelného důvodu. V jednom z případů jí totiž bolela záda, ve druhém z případů vezl psa do nemocnice. S žalobcem splácí hypoteční úvěr, což bez žalobce nebude možné. Mají i další dluhy. Není pravda, že by žalobce nerespektoval zákony České republiky, řidičský průkaz jej živil.
25. Osoba zúčastněná na řízení 2) při jednání uvedla, že bez žalobce by situaci po finanční stránce nezvládli. Nebude mít možnost studovat na vysoké škole.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

26. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Proto ji věcně projednal.
27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž jej přezkoumal v mezích řádně a včas uplatněných žalobních bodů, jimiž byl vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. totiž plyne, že soud přezkumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, soud neshledal.
28. Před věcným vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud připomíná, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). V souladu s tímto právním názorem postupoval soud i v projednávané věci.

Posouzení žaloby soudem

29. Posuzovaná věc se týká zrušení platnosti žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. i) a zároveň podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
30. Podle § 77 odst. 1 písm. i) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost povolení k

trvalému pobytu, jestliže byl cizinec v České republice ve 3 a více případech odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, za podmínky, že od právní moci posledního odsouzení do zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu neuplynula doba delší než 1 rok.

31. Ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.
32. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
33. V první řadě je namístě zdůraznit, že žalobce v řádně a včas uplatněných žalobních bodech (viz body 27 a 28 tohoto rozsudku) nezpochybňoval naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. i) a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Nesporoval (naopak sám připouštěl), že byl ve více než 3 případech pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin a že byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích č. j. 3 T 20/2023-35, který nabyl právní moci dne 25. 10. 2023 (viz např. str. 4 žaloby), přičemž správní řízení o zrušení jeho trvalého pobytu bylo zahájeno dne 25. 1. 2024. Od právní moci posledního odsouzení tudíž neuplynula doba delší než 1 rok. Stejně tak žalobce nezpochybňoval ani to, zda byly v jeho případě splněny podmínky pro zrušení podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců – *opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek*. Za této situace tak krajský soud, vázán žalobními body, nemohl přezkoumat zákonnost úvah a závěrů žalovaného z hlediska naplnění předpokladů ve smyslu § 77 odst. 1 písm. i) a § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Opačný postup by představoval vadu řízení před soudem (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). Uvedená východiska a mantinely je nutné respektovat i při nynějším přezkumu napadeného rozhodnutí.
34. Žalobce se v řádně a včas uplatněných žalobních bodech soustředil na to, že se podle něho žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Především se domníval, že žalovaný nereagoval na všechny skutečnosti, které uváděl v průběhu správního řízení. Byl také přesvědčen o tom, že se žalovaný neseznámil s obsahem správního spisu, zejména s jeho vyjádřeními, neboť v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedl Věznici Všehrdu jako místo žalobcova pobytu. Žalobce tedy namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvod.
35. Soud předně uvádí, že má-li být rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal posuzující orgán za rozhodný, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, při výkladu právních předpisů a jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků (§ 68 odst. 3 správního řádu). O nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů jde tehdy, opomene-li správní orgán na námitku účastníka zcela (tedy i implicitně) reagovat (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Současně

platí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, č. 1566/2008 Sb. NSS). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Naopak pokud se správní orgán podstatou námitky zabývá a vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou, byť výslovně v odůvodnění rozhodnutí nereaguje na všechny myslitelné aspekty vznesené námitky, o nepřezkoumatelnost rozhodnutí nejde. Správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. např. rozsudky NSS ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či č. j. 2 As 337/2016-64, a nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).

36. Žalobce se během správního řízení vyjádřil sice celkem třikrát, avšak pokaždé namítal tytéž skutečnosti. Z jeho vyjádření vyplývá, že na území České republiky pobývá s osobou zúčastněnou na řízení 1), která disponuje povolením k trvalému pobytu a osobou zúčastněnou na řízení 2), která je českou státní příslušnicí. Obě jsou podle něho na žalobci finančně závislé. Osoba zúčastněná na řízení 2) je zletilá, v roce 2023 maturovala na střední škole v Praze a ráda by pokračovala ve studiu na vysoké škole v České republice. Musela si však najít práci, neboť po dobu žalobcova výkonu trestu přišla o jeho finanční podporu. Nyní je pracuje v pojišťovně. Žalobce je osobou samostatně výdělečně činnou a podniká v oboru stavebnictví. U správce daně nemá žádné závazky. Nebyl schopen vykonávat vojenskou službu, neboť od narození nevidí na jedno oko. Bratři osoby zúčastněné na řízení 1) však působí v ukrajinské armádě a brání vlast před ruskou agresí. Žalobce podporuje Ukrajinu finančními dary. Tyto financuje prostřednictvím svého podnikání. Ke své trestné činnosti žalobce uvedl, že se vždy týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu, přičemž tím pomáhal osobě zúčastněné na řízení 1), která potřebovala odvézt. Opakovaně konstatoval, že svým jednáním nikdy nezpůsobil žádnou újmu. Rovněž podotkl, že do výkonu trestu nastoupil dobrovolně. Následně byl z výkonu trestu propuštěn.
37. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul obsah všech žalobcových vyjádření a postupně se s nimi vypořádal. V reakci na vyjádření ze dne 1. 2. 2024 uvedl, že dobrovolný nástup do výkonu trestu nelze považovat za polehčující okolnost, neboť případným nenastoupením by se žalobce vystavil hrozbě dalšího postihu, např. ve formě trestného činu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání. Následně odmítl žalobcovo tvrzení ohledně toho, v čem spočívala jeho trestná činnost. Zdůraznil, že za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí byl žalobce odsouzen ve 4 případech, avšak navíc byl odsouzen i ve 4 případech za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky, který je závažnější, neboť při něm může dojít k ohrožení života, zdraví a majetku. Žalobci bylo přitom naměřeno značné množství alkoholu v krvi. V rámci řízení pod vlivem alkoholu úmyslně způsobil škodu na zaparkovaném motocyklu a v opilosti napadl jinou osobu, čímž se dopustil trestného činu výtržnictví. Měl za to, že toto opakované narušení veřejného pořádku ze strany žalobce ukazuje na nedostatečnou akceptaci hodnot a pravidel zdejší společnosti. K vyjádření ze dne 8. 4. 2024 a ze dne 12. 4. 2024 žalovaný podotkl, že propuštění žalobce z výkonu trestu odnětí svobody nezaručuje, že u něj nehrozí recidiva. Naopak vzhledem k žalobcovu dosavadnímu chování nelze vyloučit, že v budoucnu nespáchá další trestný čin. Soud žalobci stanovil zkušební dobu v délce 1 roku k podmíněnému propuštění z výkonu trestu, současně mu plyne zkušební doba v délce 18 měsíců k podmíněnému trestu odnětí svobody. Žalobce

musí v této době prokázat, že vede řádný život. Upozornil též na to, že od žalobcova posledního odsouzení zatím uplynula relativně krátká doba. Riziko dalšího páčání trestné činnosti je tedy stále aktuální. S odkazem na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 Azs 274/2016-42, rovněž uvedl, že v důsledku samotného spáchání trestné činnosti bylo možné očekávat zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. To, že bylo rozhodnuto o zrušení trvalého pobytu až po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, nemění nic na tom, že naplnil podmínky pro zrušení trvalého pobytu (srov. str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí).

38. Dále se žalovaný zabýval přiměřeností napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalobci je 44 let, má manželku a dceru. K tvrzení, že jsou na něm finančně závislé žalovaný uvedl, že osoba zúčastněná na řízení 1) je od roku 2011 držitelkou dosud platného živnostenského oprávnění a má volný přístup na trh práce. Osoba zúčastněná na řízení 2) je plnoletá, má dokončené středoškolské vzdělání a pracuje v pojišťovně. Nemovitost, ve které rodina bydlí, je ve společném vlastnictví žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1). Žalovaný nezpochybňoval, že jsou osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) na žalobci do jisté míry finančně závislé, nicméně s ohledem na uvedené skutečnosti měl za to, že jejich závislost není absolutní a netvoří nepřekonatelnou překážku. Rovněž poukázal na to, že žalobce netvrdí, že by návrat na Ukrajinu pro něj samotného znamenal zásadní překážku. K jeho osobním poměrům uvedl, že je držitelem živnostenského oprávnění a pracuje ve stavebnictví. V České republice pobývá od roku 2007. Na Ukrajině tedy strávil více než polovinu života, zná rodný jazyk a má osvojeny tamní kulturní návyky. Jeho chování, kdy dlouhodobě a vědomě porušuje zákony České republiky a nerespektuje rozhodnutí místních orgánů, nesvědčí o tom, že by byl úspěšně integrován do české společnosti. Cizinec je povinen po dobu svého pobytu dodržovat zákony České republiky, pokud se tak neděje, musí počítat s možností ztráty pobytového oprávnění. Přítomnost rodinných příslušníků v České republice nepřeváží negativní okolnosti, tj. žalobcovu trestnou činnost. Žalobce si případný zásah do svého rodinného a soukromého života způsobil sám svým protiprávním jednáním. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statutem. Není ve veřejném zájmu, aby tento status se všemi jeho výhodami zůstal cizinci, který byl opakovaně pravomocně odsouzen, a to i ve zkušební době podmíněného odsouzení. Po osvědčení si žalobce může zažádat o nové (nižší) pobytové oprávnění. Mezitím může své rodinné příslušníky navštěvovat v rámci bezvízového styku mezi Ukrajinou a Českou republikou, neboť napadené rozhodnutí není rozhodnutím o vyhoštění. Žalovaný dále upozornil na to, že Česká republika v současnosti nečiní žádné kroky k tomu, aby občany Ukrajiny navracela do země původu. Naopak kvůli probíhajícímu válečnému konfliktu zřizuje mechanismy, které zajišťují setrvání ukrajinských občanů na území, a to bez ohledu na jejich pobytový status. Žalovaný proto dospěl k závěru, že veřejný zájem na ochraně veřejného pořádku, jež žalobce hrubě narušuje, převáží nad zájmem jednotlivce. Napadené rozhodnutí je tedy zcela přiměřené okolnostem případu a všem zjištěným skutečnostem (srov. str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí).
39. Tyto závěry soud považuje za plně přezkoumatelné. Žalovaný dostatečně posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromé a rodinného života žalobce. Nelze souhlasit s tvrzením, že napadené rozhodnutí v tomto směru obsahuje pouze uniformní text. Žalovaný naopak reagoval na stěžejní okolnosti, které žalobce uváděl ke svému soukromému a rodinnému životu. Ostatně proti těmto úvahám žalobce v žalobě nenabídl žádnou oponenturu, nijak závěry žalovaného nezpochybňovala a ničím novým neargumentoval. Omezil se jen na žalobní bod, podle něhož nebyly jeho námitky řádně

vypořádány.

40. To svědčí také o tom, že žalovaný byl s obsahem správního spisu i vyjádřeními žalobce seznámen. Žalobce se zjevně mýlí, pokud namítá, že žalovaný nezohlednil jeho podmíněné propuštění z výkonu trestu. Vždyť na to žalovaný reagoval ve dvou odstavcích na str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí. Údaj o tom, že se žalobce nachází ve výkonu trestu odnětí svobody v záhlaví napadeného rozhodnutí je v tomto ohledu zcela irelevantní. Nesprávně uvedené místo pobytu žalobce ve Věznici Všechny lze proto považovat za zřejmou nesprávnost opravitelnou postupem podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Jelikož byl žalobce v napadeném rozhodnutí identifikován dostatečně jasně, nemá toto pochybení vliv na srozumitelnost napadeného rozhodnutí. Zároveň se nemůže nijak negativně projevit v právní sféře žalobce, neboť jeho opravou nedojde ke změně vlastního obsahu napadeného rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 5 As 3/2016-20). Tuto žalobcovu námitku pak žalovaný vypořádal s odkazem na relevantní judikaturu (rozsudek č. j. 5 Azs 274/2016-42) a odůvodnil, proč žalobcovo podmíněné propuštění z výkonu trestu nebylo relevantní pro vydání napadeného rozhodnutí. S tím se soud ztotožňuje. Zrušení platnosti trvalého pobytu z důvodu odsouzení za trestný čin, a to i po podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, je zcela běžný postup, ke kterému je v mnoha případech přistupováno (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 4. 2015, č. j. 9 Azs 137/2014-47, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 1 Azs 251/2016-46, ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30). Pro zahájení správního řízení a pro vydání rozhodnutí o zrušení platnosti trvalého pobytu je rozhodující jednání, které zapříčinilo zahájení řízení z moci úřední; následné chování cizince po jeho odsouzení není v tomto řízení relevantní (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Azs 50/2017-45). Opačný výklad by znamenal, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku podle zákona o pobytu cizinců. Tento výklad by byl proti smyslu a účelu zákona (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2017, č. j. 10 Azs 312/2016-59).
41. Žalobce v žalobě namítal především na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, rámcově však poukazoval i na to, že napadené rozhodnutí není ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců přiměřené. Ustanovení § 77 zákona o pobytu cizinců ukládá posuzovat přiměřenost napadeného rozhodnutí jen v případě odst. 2, nikoliv v případě odst. 1. Obecný test přiměřenosti tedy provedl již zákonodárce. V běžných případech a v obecné rovině lze totiž v případě § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců předpokládat, že veřejný zájem bude převažovat nad zájmem cizince na nenarušení jeho soukromého a rodinného života. Takový přístup zákonodárce není ojedinělý a týká se řady ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pro tyto případy NSS dovodil, že i přes absenci výslovného zákonného požadavku jsou správní orgány povinny s ohledem na mezinárodní závazky vyplývající z čl. 8 Úmluvy výjimečně posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince, avšak k potenciální aktivaci uvedeného článku musí cizinec ve správním řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého či rodinného života. Teprve pak se správní orgán s touto námitkou musí vypořádat (viz např. rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, bod 13 a judikaturu tam citovanou, nebo rozsudek č. j. 10 Azs 256/2019-39, bod 15).
42. Žalovaný správně vyhodnotil, že „finanční závislost“ osob zúčastněných na řízení 1) a 2) na žalobci není nepřekonatelnou překážkou. Osoby zúčastněné na řízení 1) a 2) jsou obě zletilé a disponují živnostenským oprávněním. Navíc bydlí v nemovitosti ve vlastnictví žalobce a

jeho manželky. Z žalobcových tvrzení není zřejmé, jakým způsobem osoba zúčastněná na řízení 1) fakticky pečuje o osobu zúčastněnou na řízení 2), protože té je 21 let. Netvrdí přitom, že by byla např. ze zdravotních důvodů odkázána na péči jiné osoby. Ze správního spisu naopak vyplývá, že osoba zúčastněná na řízení 2) je schopná studovat vysokou školu a pracovat, nepotřebuje tedy faktickou péči své matky. Není ani důvod k tomu, proč by osoba zúčastněná na řízení 1), disponující živnostenským oprávněním, měla být finančně závislá na žalobci. Rovněž není zřejmé, proč by nemohla právě ona finančně podporovat osobu zúčastněnou na řízení 2) v době studia na vysoké škole. Žalobce navíc může svoji rodinu finančně podporovat i ze zahraničí, byť to může být obtížnější (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 5 Azs 350/2017-41). Žalobce netvrdí, že by mu zdravotní stav neumožňoval pracovat mimo území České republiky (viz rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2014, č. j. 2 As 69/2013-35), přičemž horší pracovní podmínky v zemi původu nejsou pro vydání napadeného rozhodnutí relevantní. V rozsudku č. j. 10 Azs 312/2016-59 NSS uvedl, že ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu z důvodu spáchání trestného činu. Žalobcovu dceru proto může žalobce podporovat ze zahraničí společně s její matkou, případně žalobcova dcera může i při studiu na vysoké škole pracovat. Tak ostatně činí řada studentů vysokých škol. Není vyloučeno, aby rozhodnutí státu o ukončení pobytu cizince představovalo negativní zásah do soukromého života cizince – rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99. Žalobcova dcera je zletilá a pracuje, nejedná se o nezletilé dítě (rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. června 2012, *Fernsehgesellschaft SRG proti Švýcarsku*, stížnost č. 34124/06, bod 65). Žalobcovo vycestování z území České republiky může jistě zasáhnout manželského života žalobce a jeho manželky, to však není automatický důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce může rodinu navštívit či s nimi může komunikovat prostřednictvím telekomunikačních technologií na dálku. Tím může rodina i dále uplatňovat rodinný život, třebaže se tak nepochybně bude dít obtížněji. Pokud jde o samotného žalobce, soud souhlasí s žalovaným, že na Ukrajině strávil více než polovinu života, zná rodný jazyk a má osvojeny tamní kulturní návyky. Je pravda, že na území České republiky pobývá nezanedbatelnou část svého života, stejně tak však obdobnou část života pobýval na Ukrajině. Při jednání osoba zúčastněná na řízení poukazovala na to, že bez žalobce nebude schopná splácet hypoteční úvěr. Jak však soud již výše uvedl, i pokud by žalobce skutečně vycestoval, finančně může svoji rodinu podporovat i ze zahraničí, včetně splácení hypotečního úvěru. Nehledě na to, že se jedná o okolnost, na niž sám žalobce nepoukazoval (osoba zúčastněná na řízení nemůže sama vznášet žalobní body – viz KÜHN, Z.; KOCOUREK, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2019, s. 201, marg. č. 40) a navíc je uplatněna opožděně (§ 72 odst. 1 s ř. s. ve spojení s podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a § 71 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

43. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce, osoby zúčastněné na řízení 1) a osoby zúčastněné na řízení 2) tak nedosahuje takové intenzity, aby rozhodnutí o zrušení platnosti žalobcova trvalého pobytu nemohlo být vydáno. Žalobce si před páčáním trestné činnosti měl být vědom, že jeho aktivity mohou v případě jejich odhalení negativně zasáhnout nejen jeho samotného, ale též jeho blízké, kteří budou dotčeni jak odloučením v případě odsouzení a uložení trestu odnětí svobody, tak možným zrušením pobytového oprávnění svého blízkého. Stejně tak si musel být vědom toho, že se páčáním trestné činnosti vystavuje ohrožení v podobě ztráty pobytového oprávnění ve státě, s nímž jej nepojí státoobčanské

pouto a na jehož území nepobývá bezpodmínečně (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 7. 2020, č. j. 6 Azs 161/2020-45, bod 51, a rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 3 Azs 205/2020-48, bod 21).

44. Žalobcovu trestnou činnost totiž nelze bagatelizovat. Žalobce sice po celou dobu uváděl, že se jeho trestná činnost vždy týkala řízení motorového vozidla v rozporu se zákazem soudu a že nikdy nezpůsobil žádnou újmu. Záměrně však zamlčoval, že kromě opakovaného odsouzení za trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání, byl opakovaně odsouzen též za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky a jednou za trestný čin výtržnictví. To soud považuje za závažné trestné činy, tím spíše, jsou-li páčány opakovaně. Trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky je zařazen mezi trestné činy obecně nebezpečné (hlava VII. trestního zákoníku), s nimiž je spojeno riziko nebezpečí ohrožující život a zdraví více lidí nebo cizí majetek. „Podle poznatků lékařské vědy není žádný, tedy ani nadprůměrně disponovaný řidič motorového vozidla, schopen bezpečně řídit motorové vozidlo, dosáhne-li hladina alkoholu v jeho krvi nejméně 1,00 g/kg (1 promile).“ (viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 3625, marg. č. 4.). Riziko takového nebezpečí roste s množstvím požití návykové látky. Žalovaný proto správně konstatoval, že na závažnosti žalobcova jednání přidává naměřené množství alkoholu, které v jeho případě bylo

vysoké, neboť mu v prvním případě bylo naměřeno 2,05 až 2,12 g/kg alkoholu v krvi, v druhé případě 1,83 až 1,86 g/kg alkoholu v krvi a ve třetím případě 2,18 g/kg alkoholu v krvi. Žalobce tedy ve všech případech významně překročil (dvakrát) zákonný limit, který již sám o sobě postačuje k tomu, aby žádný řidič nebyl schopen motorové vozidlo řídit. Je tedy spíše šťastnou náhodou, že žalobce při řízení motorového vozidla nezpůsobil žádnou újmu na zdraví a životě, protože byl ve stavu, v němž objektivně nemohl ovládat motorové vozidlo. Žalobce se k tomu dopustil i řady dopravních přestupků. Z toho soud ve shodě s žalovaným dovozuje, že se žalobce zjevně odmítá řídit základními dopravními pravidly zajišťující bezpečnost na silnicích. Představuje tedy aktuální, skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2024, č. j. 10 Azs 292/2023-53, č. 4580/2024 Sb. NSS). Osoba zúčastněná na řízení 1) při jednání poukazovala na to, že žalobce ve dvou případech z vytýkané trestné činnosti vezl ji či jejich psa do nemocnice. K tomu je však třeba uvést, že trestní zákoník pamatuje na okolnosti vylučující protiprávnost (např. krajní nouzi), přičemž trestní soudy neshledaly důvody pro to, aby tyto okolnosti žalobce vyvinily. Lze si navíc jen stěží představit situaci, která by při takto obecně formulovaných námitkách a množství alkoholu v žalobcově krvi, mohla žalobce omlouvat.

45. Navíc žalobce v jednom z případů spáchal i trestný čin výtržnictví, jelikož během řízení pod vlivem alkoholu úmyslně najel do zaparkovaného motocyklu, o něž se opíral jeden z poškozených a následně slovně napadl dalšího poškozeného a pokusil se jej i fyzicky napadnout. Žalobce tedy pod vlivem alkoholu nejen ohrožoval život, zdraví a majetek, ale rovněž se choval agresivně a způsobil škodu na cizím motocyklu. Neváhal navíc užít zbraň, třebaže z důvodu duchapřítomné reakce poškozeného neúspěšně, protože mu byla „vyražena“ z ruky. To významným způsobem zvyšuje společenskou škodlivost žalobcova jednání, protože to je zcela neomluvitelné. Není vůbec důležité, že se mělo jednat „jen“ o plynovou pistoli, protože i tou lze způsobit újmu. „Za zbraň ve smyslu § 118 TrZ je třeba považovat i předmět, který pachatel použije v úmyslu vyvolat v poškozeném obavu z hrozícího fyzického násilí, je-li užít za takových okolností, kdy se poškozený může důvodně domnívat, že hrozba zbraní je reálná a že se násilí uskuteční, jestliže se poškozený nepodřídí vůli pachatele.“

V takovém případě může být za zbraň považována i napodobenina střelné zbraně (např. pistole), která je ve skutečnosti jen hračkou nebo maketou.“ (viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, s. 1689). Následně tyto skutečnosti úmyslně zatajoval ve správním řízení i v řízení před soudem a lživě uváděl, že svým protiprávním jednáním nikdy nezpůsobil žádnou újmu.

46. Ačkoliv všechny žalobcem spáchané trestné činy patří do kategorie přečinů, tedy *typově* méně závažných trestných činů, žalobcova konkrétní trestná činnost (popsaná v trestních rozhodnutích) je pro účely řízení o zrušení platnosti žalobcova trvalého pobytu velmi závažná. Navíc se jedná o vícekrát opakovanou trestnou činnost – dokonce speciální recidivu podle § 274 odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, které se žalobce dopouštěl i ve zkušební době. Lze proto konstatovat, že ze strany žalobce nedošlo „jen“ k jednorázovému či zcela ojedinělému excesu z jinak řádně vedeného způsobu života. Naopak, na jednání žalobce je třeba nahlížet jako na systematické a opakované porušování trestně-právních norem, jež v pozici tzv. prostředku *ultima ratio* chrání nejdůležitější společenské statky. Nelze ani pominout, že veškerou trestnou činnost páchal žalobce úmyslně, tj. s plnou vůlí dosáhnout protiprávních následků, nikoliv pouze v důsledku nedodržení určité míry opatrnosti. Navíc žalobcovo následné chování, tedy zamlčování a překrucování informací, svědčí o tom, že u něj nedošlo k nápravě. V rozporu s tím, co žalobce uváděl např. ve svých žádostech o podmíněné propuštění, soud jeho sebereflexi neshledal.
47. Skutečnost, že trestní soud (Okresní soud Praha-východ) po jeho odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody jiným trestním soudem (Okresní soud v Litoměřicích) ponechal jím uložený podmíněný trest odnětí svobody a jen mu prodloužil zkušební dobu (nerozhodl tedy o nařízení výkonu trestu odnětí svobody), má význam jen z hlediska toho, zda je na žalobce třeba východně působit nepodmíněným trestem odnětím svobody, nikoliv v otázce, zda je namístě zrušit žalobcův trvalý pobyt. Jedná se o zcela jiná řízení vedená s odlišným cílem (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2018, č. j. 10 Azs 133/2017-46, body 2 a 17, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 6. 2020, č. j. 6 A 24/2016-59, bod 27). Žalobce ani v žalobě nepoukazuje na konkrétní okolnosti, na základě nichž trestní soud nerozhodl o nenařízení výkonu trestu odnětí svobody. Nad rámec výše uvedených úvah proto soud ani k žádným jiným (relevantním) okolnostem nemohl přihlížet.
48. Je pravdou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí explicitně nezabýval žalobcovým tvrzením, že od narození nevidí na jedno oko, pročez nemohl vykonávat vojenskou službu, že finančními dary podporuje Ukrajinu v boji s ruským agresorem a že bratři osoby zúčastněné na řízení 1) bojují na Ukrajině, nicméně z těchto tvrzení není zřejmé, jak by mohla ovlivnit přiměřenost napadeného rozhodnutí. Skutečnosti, že bratři osoby zúčastněné na řízení 1) bojují na Ukrajině a žalobce na Ukrajinu posílal finanční dary, nejsou z hlediska zrušení platnosti žalobcova povolení trvalého pobytu nijak relevantní. To, že žalobce nevidí na jedno oko, žalobce tvrdil pouze v souvislosti s tím, že není způsobilý vykonávat vojenskou službu. Netvrdil však, že by mu jeho hendikep bránil ve vycestování, např. v souvislosti s nalezením nového zaměstnání či zdravotní péčí. Naopak tvrdí, že se takto narodil, přičemž více než půlku života strávil na Ukrajině a v České republice mu tento hendikep nebránil pracovat ani v ničem jiném. Skutečnost, že by žalobce v případě návratu na Ukrajinu pro svůj hendikep nebyl nucen nastoupit do armády, pak svědčí ve prospěch přiměřenosti napadeného rozhodnutí.
49. Jde-li o válečný konflikt na Ukrajině, žalovaný správně uvedl, že žalobci v době

probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině nehrozí nucené vycestování do země původu. Svou pobytovou situaci na území může řešit např. prostřednictvím víza za účelem strpění nebo případně i doplňkové ochrany. K takovému závěru dospěl NSS např. v rozsudku ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27. V něm připomněl obsah závazku *non-refoulement*, který vyplývá mimo jiné z čl. 2 a 3 Úmluvy. Tím je povinnost České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, skutečné hrozbě vážné újmy na životě či zdraví nebo újmě způsobené mučením či nelidským nebo ponižujícím zacházením či trestáním, a to například tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat do země, kde by jí taková újma hrozila. Podle rozsudku č. j. 3 Azs 235/2022-27 ani uložení povinnosti vycestovat ve stanovené lhůtě z území České republiky, spojené se zrušením povolení k trvalému pobytu, samo o sobě není v rozporu se závazkem *non-refoulement*. „Stěžovateli se touto povinností neukládá navrátit se do země původu, nýbrž jen vycestovat z území ČR. Dostát závazku *non-refoulement* lze přitom například i navrácením cizince do bezpečné třetí země. [...] V posuzované věci má stěžovatel k dispozici účinné prostředky, jak výkonu takové povinnosti po dobu trvání důvodů znemožňujících jeho vycestování zabránit.“ NSS dodal, že s uložení povinnosti vycestovat je spjato udělení výjezdního příkazu, který v souladu s § 17 písm. d) zákona o pobytu cizinců opravňuje cizince k pobytu na území po dobu jeho platnosti. Stěžovatel může v této lhůtě iniciovat řízení, v nichž bude zohledňována právě nemožnost jeho vycestování. Soudu je přitom z úřední činnosti známo, že občanům Ukrajiny, kteří nesplňují podmínky pro udělení dočasné ochrany podle zákona č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů a ani dalších souvisejících předpisů, je z důvodu válečného konfliktu na Ukrajině udělováno vízum za účelem strpění z důvodu existence překážky vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (viz např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2023, č. j. 45 A 3/2022-57, nebo ze dne 26. 1. 2023, č. j. 57 A 3/2022-36).

50. Soud tak ve shodě se správními orgány nepopírá, že dojde k zásahu do žalobcova rodinného života, avšak s ohledem na opakovanou trestnou i přestupkovou činnost nelze shledat dopad rozhodnutí správních orgánů do rodinného života žalobce a jeho rodinných příslušníků nepřiměřeným. Žalobce a jeho rodinní příslušníci budou muset nalézt takovou formu rodinného soužití, která bude možná i za podmínek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Původcem případných neblahých dopadů této skutečnosti je totiž jen a pouze žalobce sám. Soud dodává, že napadené rozhodnutí nelze považovat za nepřiměřené i s přihlédnutím k tomu, že žalobce je v produktivním věku, nevykonává specifickou činnost, kterou by nemohl vykonávat v zemi původu, je zdravý a z ničeho nevyplývá, že by nebyl schopen se v zemi původu o sebe postarat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

51. Soud neshledal žalobu důvodnou a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
52. Soud neprováděl důkaz listinami, jež žalobce přiložil k žalobě, neboť se jedná o listiny obsažené ve správním spise (to bylo vyjasněno při jednání), kterým se dokazování neprovádí (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud též neprováděl svědecké výpovědi osoby zúčastněné na řízení 1) – žalobcovy manželky a osoby zúčastněné na řízení 2) – žalobcovy dcery, protože žalobce na jejich provedení při jednání netrval. Navíc byly navrhovány k prokázání tvrzení, jež jsou mezi účastníky nesporné. Okolnosti rodinného a soukromého života tvrzené žalobcem, osobou zúčastněnou na řízení 1) a osobou zúčastněnou na řízení 2) v jejich podání nebyly zpochybňovány.
53. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení nepožadoval a ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto ani žalovanému právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.
54. Osobám zúčastněným na řízení soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jim nebyla v řízení uložena žádná povinnost, přičemž soud neshledal žádné okolnosti hodné zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů (§ 60 odst. 5 a odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Nejvyšší správní soud však kasační stížnost odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 6. srpna 2024

JUDr. Jan Peroutka v. r.
samosoudce